

модернізаційних процесів задля створення (покращення) своїх ключових компетенцій.

Висновки та пропозиції. Запропонована типологія проектів розвитку підприємства дозволяє здійснювати їх належну ідентифікацію в межах портфелю проектів компанії, що зумовлює відповідне ставлення з боку власників і менеджменту компанії до їх ресурсного забезпечення

та організаційного супроводження, змістовного наповнення, місця і ролі в діяльності компанії та потреб сучасної практики їх реалізації (зокрема, ідентифікації вигід і витрат, визначення оптимального складу учасників проекту, забезпечення необхідними для їх реалізації ресурсами та адекватної оцінки результатів їх впровадження).

Список літератури:

1. Управление проектами: Основы профессиональных знаний, Национальные требования к компетенции специалистов. – М. : «Консалтинговое агентство «КУБС Групп – Кооперация, Бизнес-Сервис», 2001 – 265 с.
2. Верба В.А. Управление развитием компании : навч. посіб. / Верба В.А., Гребешкова О.М. – К. : КНЕУ, 2011. – 482 с.
3. Гребешкова О.М. Проекты развития компании: специфика назначения та классификация [Электронный ресурс] / Гребешкова О.М. // Режим доступа : http://elgreb.at.ua/load/stati/proekty_razvitija_kompanii/2-1-0-39.
4. Лapidус В.А. Проактивная компания. Модели менеджмента [Электронный ресурс] / Лapidус В.А. // Сервер «Центр «Приоритет» в Интернете. – Режим доступа : <http://centr-prioritet.ru/ct/txt/168/99999999/>.

Марченко М. М.

Киевский национальный экономический университет имени Вадима Гетьмана

ТИПЫ ПРОЕКТОВ РАЗВИТИЯ ПРЕДПРИЯТИЯ И ИХ ХАРАКТЕРИСТИКА

Резюме

Исследованы подходы к классификации проектов и проектов развития предприятия, дано определение проектам развития предприятия, предложена авторская типология проектов развития, которая основана на трех признаках: общая стратегия развития предприятия, тип конкурентного поведения, масштабность изменений.

Ключевые слова: проект, развитие предприятия, стратегия, конкурентное поведение.

Marchenko M. M.

Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman

TYPES OF PROJECTS DEVELOPMENT OF ENTERPRISE AND DESCRIPTION

Summary

Approaches to the classification of projects and development projects of a company are researched. Defines enterprise development projects. The typology of development projects based on three criteria – the overall strategy of the company, the type of competitive behavior, the magnitude of change – is proposed.

Key words: project, company development, strategy, competitive behavior.

УДК 330.1

Мацюра С. І.

Підпанок А. О.

Криворізький національний університет

ХАРАКТЕРИСТИКА МЕТОДІВ І ПОКАЗНИКІВ ОЦІНКИ ВИКОРИСТАННЯ ВИРОБНИЧИХ ПОТУЖНОСТЕЙ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

Розглянуто питання щодо методів використання виробничих потужностей на промислових підприємствах. Узагальнено цільову орієнтацію ефективності практичного використання показників виробничої потужності. Проведено систематизацію показників ефективного використання виробничих потужностей промислових підприємств.

Ключові слова: методи, показники, виробнича потужність, ефективність розрахунків.

Постановка проблеми. Промисловим підприємствам, навіть в межах однієї галузі, необхідні різноманітні системи та моделі управління виробничим процесом в залежності від індивідуальності та специфіки кожного з них. Оцінка та моніторинг виробничих потужностей підприємств, розробка конкретних планів їх контролю – головна мета раціональних економічних заходів.

Розрахунок потужності є початковим пунктом оцінки виробничого потенціалу підприємства і

ресурсним обґрунтуванням його виробничої програми та ґрунтується на основі певних методів та показників. Коректність і правильність розрахунків виробничої потужності підприємства багато в чому визначається науковим рівнем і обґрунтованістю методичних підходів, що використовуються для їхнього здійснення.

Серед основних проблем промислових підприємств можна виділити такі: багатоваріантність показників потужності, відсутність чіткої класи-

фікації, яка б полегшила розробку системи обліку та звітності потужності, а також рівня її використання [2]; відсутність відповідних методичних матеріалів, згідно з якими треба проводити розрахунок виробничих потужностей підприємств та їх підрозділів, а також відповідні служби, які б здійснювали такі розрахунки; недоліки існуючої офіційної статистичної звітності щодо питань балансу та рівня використання виробничої потужності [7]. Як результат, відсутність інформаційного поля щодо формування методів, розрахунку та аналізу показників оцінки використання виробничих потужностей, та як наслідок – складності у визначенні показників та методики розрахунку виробничої потужності з метою покращення ефективності її використання.

Аналіз останніх публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Великий внесок в розвиток методології розрахунку виробничої потужності підприємства здійснено такими відомими зарубіжними і вітчизняними вченими, як Воскресенський Б.В., Кваша Я.Б., Маниловський Р.Г., Петрович Й.М., Чумаченко М.Г., Швець І.Б. та ін.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Однак слід констатувати, що основні фундаментальні дослідження проблем, пов'язаних з оцінкою використання виробничої потужності, відносяться ще до радянського періоду. На сьогоднішній день поки що не відпрацьований комплексний підхід щодо системної оцінки методів і показників ефективного використання виробничої потужності у промисловості.

Метою статті є обґрунтування методів оцінки та систематизація показників ефективного використання виробничих потужностей промислових підприємств.

Виклад основного матеріалу. Методи, які використовують при аналізі використання виробничих потужностей, забезпечують дослідження проблеми у русі, зміні та розвитку. До таких прийомів відносять наступні методи економічного аналізу: логічні методи, методи детермінованого факторного аналізу, методи стохастичного аналізу.

Логічні методи широко застосовуються при проведенні економічного аналізу, оскільки вони дозволяють обробити та вивчити інформацію в прийнятному та зрозумілому вигляді. Для дослідження рівня використання виробничих потужностей серед даних методів ми пропонуємо використовувати порівняння та методи графічного і табличного подання даних. Обрані методи нададуть інформації зрозумілості та доступності. Методи детермінованого факторного аналізу дозволяють дослідити вплив різних факторів на результати господарювання підприємства, виявити та підрахувати резерви. А це є досить важливим питанням, оскільки без глибокого всебічного вивчення факторів не можна зробити обґрунтованих висновків про результати діяльності підприємства, виявити резерви, обґрунтувати плани та управлінські рішення. Серед даних методів ми пропонуємо використовувати методи ланцюгових підстановок, абсолютних різниць, відносних різниць та інтегральний метод. Стохастичний аналіз – це методика дослідження факторів, зв'язок яких з результативним показником є неповним та імовірнісним, тобто зміна аргументу може дати кілька значень приросту функції залежно від поєднання інших факторів, що визначають цей показник. Для дослідження рівня використання виробничої потужності доцільно використовувати

способи кореляційно-регресійного аналізу. Проведення даного аналізу дасть змогу виявити, які фактори вплинули позитивно, а які негативно на використання виробничої потужності, що в свою чергу допоможе вивчити можливості підвищення даного явища.

В даний час існують два різні підходи до розрахунку потужності виробничої системи будь-якого рівня (підприємства, цеху, ділянки), застосування яких залежить від форми спеціалізації виробничих одиниць, що входять в дану систему. Перший підхід використовується при предметній побудові структури виробничої системи, другий – при технологічній.

Кількісні значення виробничої потужності обумовлені науково-технічним рівнем технології виробництва продукції, номенклатурою (асортиментом) та якістю продукції, а також особливостями організації праці, існуванням енергетичних, сировинних та трудових ресурсів, рівнем організації праці, спеціалізації та кооперування.

Основними показниками, що використовуються при розрахунку виробничої потужності, є: кількість виробничого обладнання (площі); діючі норми трудомісткості виготовлення продукції (продуктивність обладнання); прогресивний рівень виконання норм; фонди часу використання обладнання (площі); виробнича програма тощо.

При дослідженні рівня використання виробничих потужностей на діючих підприємствах застосовують коефіцієнти використання виробничих потужностей. Результати розрахунків за даними коефіцієнтами досліджують в динаміці, застосовуючи перелічені вище прийоми. Якщо виробнича потужність підприємства використовується недостатньо повно, то це призводить до збільшення частки постійних витрат в загальній їх сумі, зростанню собівартості продукції і, як наслідок, зменшення прибутку. Тому значну увагу при аналізі слід приділити вартісним показникам використання виробничих потужностей, які в грошовому виразі надають інформацію для подальшого її застосування та можливість визначити вплив отриманих розрахунків на найважливіші економічні показники діяльності підприємства.

Для оцінки використання виробничих потужностей на підприємстві потрібно застосовувати систему показників. Під системою показників варто розуміти їх взаємопов'язану сукупність, за допомогою якої забезпечується комплексне кількісне оцінювання стану і виявлення резервів поліпшення інтенсивного використання виробничих потужностей.

За цим визначенням можна сформулювати основні вимоги, яким повинна відповідати система показників. Зміст цих вимог полягає у такому:

1) вони повинні формуватися за єдиною методологічною основою, з тим, щоб за своїм змістом відображати ефективність використання потужних ресурсів;

2) бути максимально простим при розрахунках, що дасть можливість отримувати за їх допомогою необхідну інформацію для управління виробничими потужностями, яку можна використовувати на всіх рівнях його ієрархії;

3) об'єктивно відображати поведінку об'єкта, що аналізується (ділянки аналізу) і розраховуватися за плановими, обліковими та оперативними даними, давати можливість порівнювати використання виробничих потужностей за різний період часу, аналізувати таке використання в межах під-

приємства, а також використовуватись для проведення порівняльного аналізу в цій сфері споріднених підприємств;

4) характеризувати вплив інтенсивності використання виробничих потужностей на ефективність виробництва шляхом виявлення величини і ступеня реалізації резервів поліпшення використання потужностей [1].

Також можливо узагальнити цільову орієнтацію ефективності практичного використання показників виробничої потужності, а саме:

- формування обґрунтованих планів виробництва продукції;

- виявлення нерівномірності виробничого завантаження технологічних груп обладнання, незбалансованості їх виробничих потужностей та розробки техніко-організаційних заходів з їх усунення;

- визначення величини ресурсного забезпечення модернізації підприємств і окремих підрозділів;

- ранжирування підприємств за розміром номінальної виробничої потужності та рівня її практичного використання при оцінці ефективності фінансово-господарської діяльності підприємств.

Існуючі проблеми розрахунку виробничої потужності пов'язані з існуванням об'єктивного протиріччя між якісним характером потужності та потребою її у кількісній оцінці. Виявлення цієї обставини призвело до того, що в економічній літературі існує точка зору, у відповідності з якою реальний практичний сенс можуть мати лише оцінки виробничої потужності, що будуть розраховані при дотриманні зазначених вище обмеженнями.

Найбільш повну та об'єктивну аналітичну інформацію про рівень освоєння та використання виробничих потужностей підприємства дає система показників, що поділяється на три основні групи: перша група включає показники, що характеризують рівень освоєння проектної, використання та динаміку середньорічної виробничої потужності підприємства; друга – показники, що характеризують використання обладнання в часі та за продуктивністю; третя – показники використання обладнання та площ у вартісному та натуральному виразі, табл. 1 [2; 5; 6; 9].

Таблиця 1

Показники використання виробничих потужностей підприємства

Назва показника	Розрахункова формула
Перша група показників	
1.1.1. Коефіцієнт освоєння проектної потужності	$K_{осв} = \frac{V_{пр}}{P_{пр}}$, де $V_{пр}$ – випуск продукції згідно з проектом, $P_{пр}$ – проектна потужність.
1.1.2. Коефіцієнт використання середньорічної потужності	$K_{вик.пот.} = \frac{B}{P_{ср}} \times 100$, де B – випуск продукції за рік; $P_{ср}$ – середньорічна виробнича потужність
1.1.3. Коефіцієнт оновлення	$K_{оновл} = \frac{Пзб}{Пк.р.}$, де $Пзб$ – збільшення виробничої потужності в плановому році; $Пк.р.$ – виробнича потужність на кінець року.
1.1.4. Коефіцієнт вибуття	$K_{вуб} = \frac{Пзм}{Пп.р.}$, де $Пзм$ – зменшення виробничої потужності в плановому році; $Пп.р.$ – виробнича потужність на початок року.

1.1.5. Коефіцієнт інтенсивного оновлення	$K_{инт.он} = \frac{Пзм}{Пзб}$
1.1.6. Індекс росту виробничої потужності	$I_{р.пот} = \frac{Пк.р.}{Пп.р.}$
Друга група показників	
1.2.1. Коефіцієнт екстенсивного використання обладнання	$K_{екс} = \Phi_d / \Phi_n$, де Φ_d – дійсний робочий час роботи всього встановленого обладнання; Φ_n – номінальний фонд роботи часу обладнання.
1.2.2. Коефіцієнт технічної готовності	$K_{ТГ} (на.ф) = \frac{\Phi_k - T}{q}$, де Φ_k – календарний фонд часу (розраховується як добуток тривалості звітного періоду (враховуючи святкові та вихідні дні) на тривалість доби (24 год.); $T_{(р.о.;в.о.)}$ – час простою екскаватора або бурового верстату при проведенні операцій технічного обслуговування (планових або не планових операцій) та ремонту, а також час чекання технічного обслуговування та ремонту.
1.2.3. Коефіцієнт змінності	$K_{зін} = \frac{Кверст-з}{Кверст}$, де $Кверст-з$ – кількість відпрацьованих за добу верстато-змін; $Кверст$ – загальна кількість верстатів у парку (кількість встановлених верстатів). Або $K_{зін} = \frac{Кверст-г}{Кверст^р}$, де $Кверст-год$ – кількість фактично відпрацьованих за добу верстато-годин; $Кверст-год$ – максимальна кількість верстато-годин на зміну (змінний фонд часу роботи всього встановленого устаткування).
1.2.4. Коефіцієнт інтенсивного використання (завантаження) обладнання	$K_{инт} = \frac{Вфакт}{Вплан}$, де $Вфакт$ – фактичний випуск продукції в одиницю часу; $Вплан$ – плановий випуск продукції в одиницю часу.
1.2.5. Коефіцієнт інтегрального завантаження	$K_{интегр} = K_{екст} * K_{инт}$
1.2.6. Коефіцієнт спряження	$K_c = \frac{П_{в1}}{П_{в2}} * \frac{П_{в1}}{P_{в2}}$, де $П_{в1}, П_{в2}$ – виробнича потужність цехів, дільниць, груп обладнання, розміщених за технологічним ланцюжком (1- цех – відправник, 2 – цех – одержувач), у прийнятих одиницях вимірювання; $P_{в2}$ – питомі витрати продукції 1-го цеху на виробництво одиниці продукції 2-го цеху.
Третя група показників	
1.3.1. Фондовіддача загальна	$\Phi_{в}^{заг} = V_p / Q_{\phi}$, де V_p – річний обсяг товарної продукції підприємства; Q_{ϕ} – середньорічна повна балансова вартість (без вирахування зносу) основних виробничих фондів підприємства.
1.3.2. Фондовіддача активної частини основних фондів	$\Phi_{в}^a = V_p / Q_{об}$, де $Q_{об}$ – балансова вартість обладнання.
1.3.3. Вихід продукції з 1 м ² площини	$V_{пл} = B / S_{пл}$, де B – випуск продукції; $S_{пл}$ – виробнича площа цеху, м ² .
1.3.4. Коефіцієнт використання виробничої площі	$K_{вик.пл.} = (S_{об} \cdot B \cdot t_u) / (S_{пл} \cdot \Phi_d)$, де $S_{об}$ – питома площа під виробництво одного виробу, м ² ; t_u – тривалість циклу переробки сировини.

Серед показників першої групи виокремлюється перш за все коефіцієнт освоєння проектної потужності, який характеризує рівень використання введеної в дію нової потужності з метою досягнення стабільного випуску продукції не нижче проектної величини.

На основі отриманих за допомогою цього коефіцієнта даних можна судити про освоєння проектних потужностей і досягнення техніко-економічних показників у межах нормативного терміну, про скорочення періоду запровадження в дію нових потужностей, тобто враховувати фактор часу в оцінці рівня використання нових потужностей.

Наступним показником даної групи є показник використання середньорічної потужності, значення якого характеризує ступінь використання та наявність резервів виробничої потужності, а також ступінь завантаженості планового завдання підприємства на поточний рік. Чим ближче значення даного показника до одиниці, тим краще використовуються виробничі потужності підприємства.

Коефіцієнт оновлення, вибуття, інтенсивного оновлення та індекс росту виробничої потужності показують інтенсивність введення та виведення виробничих потужностей у процес виробництва.

До другої групи показників відносять: коефіцієнт екстенсивного завантаження, коефіцієнт змінності – показники, що характеризують використання виробничої потужності в часі; коефіцієнт інтенсивного завантаження – використання обладнання за продуктивністю потужності в одиницю часу; коефіцієнт інтегрального завантаження – надає сумарну характеристику рівня використання обладнання як за продуктивністю так і за часом та коефіцієнт спряженості потужностей, який характеризує відповідність між потужностями основних цехів, дільниць або агрегатів.

В системі аналізу рівня використання виробничої потужності важливе місце відводиться вартісним та натуральним показникам, які і складають третю групу системи і дають можливість оцінити вплив використання виробничих потужностей на ефективність виробництва. Показник фондівдачі, характеризує випуск продукції на 1 грн. середньорічної вартості основних виробничих потужностей. Але у зв'язку з постійним

ростом технологічної оснащеності підприємств, важливе місце відводиться показнику, який характеризує ефективність використання активної частини основних фондів, а саме фондівдача активної частини основних фондів. Для характеристики ступеня використання пасивної частини основних фондів розраховуються показники виходу продукції з 1м² площі та коефіцієнта використання виробничої площі.

Отже, використання виробничих потужностей залежить насамперед від рівня організації виробничого процесу, що забезпечує рівномірну та ритмічну роботу при максимальному завантаженні обладнання та виробничих площ.

Висновки і пропозиції. Основне завдання аналізу використання виробничих потужностей підприємств полягає в тому, щоб визначити можливий або дійсний стан їх використання при формуванні виробничих програм і обсягів виробництва на певний момент і період часу.

Належне вирішення цього важливого завдання можливе шляхом розроблення методів сучасного аналітичного інструментарію, в основу якого покладено формування і використання системи показників. Застосування системи показників дає змогу проводити комплексний аналіз стану використання виробничих потужностей підприємств, оцінювати величину резервів поліпшення їх використання та вплив на підвищення ефективності виробництва.

Результати проведеного комплексного аналізу використання виробничих потужностей підприємств та їхніх підрозділів можуть бути важливим підґрунтям при ухваленні рішень щодо залучення інвестицій для розвитку виробничих потужностей підприємств шляхом розширення виробничих площ, реконструкції та технічного переоснащення. При цьому значна увага повинна бути зосереджена на можливій адаптації виробничої потужності до змін зовнішнього середовища.

Вважаємо, що в сучасних умовах методичні підходи до оцінки виробничої потужності та методи визначення показників використання виробничої потужності повинні ґрунтуватися на комплексному й реальному підході до цієї важливої категорії регульованої ринкової економіки.

Список літератури:

1. Беличенко Н.А. Совершенствование системы «затраты-выпуск-прибыль» с учётом показателя нормативной мощности / Н.А. Беличенко, М.Н. Яковенко // Культура народов Причерноморья. – 2006. – № 80. – С. 10-12.
2. Коновалова Н.П. Производственные мощности предприятий: эффективное использование / Н.П. Коновалова. – М. : Экономика, 1987. – 64 с.
3. Куротченко В.С. Производственная мощность предприятия (методика расчёта) / В.С. Куротченко, П.А. Осада. – М. : Госполитиздат, 1961. – 279 с.
4. Лебедев И.П. Производственные ресурсы предприятия: (Эффективное использование) / И.П. Лебедев, А. А. Есютин. – М. : Экономика, 1984. – 200 с.
5. Маниловский Р.Г. Производственные мощности в промышленности (статистические и математические методы изучения) / Р.Г. Маниловский, В.Н. Калинина. – М. : «Статистика», 1977. – 191 с.
6. Мельничук М.А. Производственные мощности промышленности: методы стат. изучения / М.А. Мельничук. – К. : Наукова думка, 1981. – 116 с.
7. Петрович Й.М. Методи оцінювання використання виробничих потужностей машинобудівних підприємств на засадах системного підходу / Й.М. Петрович // Вісн. Нац. ун-ту «Львів. політехніка». – 2009. – № 647. – С. 171-178.
8. Побурко Я.А. Управление мощностными ресурсами / Я.А. Побурко, Г.С. Стефанишин. – К. : Техника, 1986. – 111 с.
9. Швец И.Б. Управление производственными мощностями: методология, оценки, учёт / И.Б. Швец. – Донецк : ИЭП НАН Украины, 1998. – 288 с.

Мацюра С. И.
Пидпанок А. О.

Криворожский национальный университет

ХАРАКТЕРИСТИКА МЕТОДОВ И ПОКАЗАТЕЛЕЙ ОЦЕНКИ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ ПРОИЗВОДСТВЕННЫХ МОЩНОСТЕЙ ПРОМЫШЛЕННЫХ ПРЕДПРИЯТИЙ

Резюме

Рассмотрены вопросы относительно методов использования производственных мощностей на промышленных предприятиях. Обобщена целевая ориентация эффективности практического использования показателей производственной мощности. Проведена систематизация показателей эффективного использования производственных мощностей промышленных предприятий.

Ключевые слова: методы, показатели, производственная мощность, эффективность расчетов.

Matsyura S. I.
Pidpanok A. A.

Kryvyi Rih National University

DESCRIPTION OF METHODS AND INDEXES OF ESTIMATION OF EMPLOYMENT OF INDUSTRIAL CAPACITY INDUSTRIAL ENTERPRISES

Summary

Questions concerning methods of use of capacities at the industrial enterprises are considered. Generally the direction of the effectiveness of practical use of indicators of production capacity. Conducted systematization of indicators of effective use of production capacities of industrial enterprises.

Key words: methods, indicators, capacity, efficiency of calculations.

УДК 656.615.003

Мінакова С. М.

Одеський національний морський університет

ФАКТОРИ ФОРМУВАННЯ ЛОГІСТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Проаналізовано та систематизовано основні вирішальні фактори логістичної інфраструктури, які сприяють побудові ефективних господарських відносин у морському портовому комплексі України. Відокремлено та обґрунтовано провідні функції як окремого портового підприємства, так і усього національного портового комплексу з урахуванням компетенції різних відповідальних установ. Ґрунтуючись на отри-
манних результатах дослідження, у статті зроблено відповідні висновки.

Ключові слова: портовий комплекс, господарські відносини, транспортна логістична система.

Постановка проблеми. У значній мірі ступінь самостійності морського порту, можливість приймати рішення тактичного та стратегічного значення визначаються формою управління та організаційно-правовою формою структурної побудови самого порту. Ці складові є визначальними й при виборі та формуванні кожним портом свого внутрішньо-економічного механізму. Тому метою цієї статті є проведення аналізу цих питань і визначення основних підходів до формування ефективних господарських відносин у портовому комплексі України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні та практичні аспекти функціонування та розвитку портової сфери в мінливих умовах розглянуті в роботах вітчизняних вчених, таких як Буркинський Б. В., Вінніков В. В., Воробьов Ю. Л., Дергачов В. О., Кібік О. М., Котлубай М. І., Котлубай О. М., Лапкіна І. О., Махуренко Г. С., Морозова І. В., Нікулін С. Г., Ільченко С. В., Пашченко Ю. Є., Постан М. Я., Примачов М. Т., Ревенко В. Л., Сич Є. М., Степанов О. М., Хумарова Н. І., Цветов Ю. М., Чекаловець В. І., Шинкаренко В. Г., Якушенко В. Г. та багатьох інших.

Так, формування логістичної інфраструктури розглядалися Буркинським Б. В., Котлу-

баєм О. М. [4, 6], Чекаловцем В. І. [7], реорганізацію господарств дослідив Нікулін С. Г. [5].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Оскільки морські порти забезпечують безпосередній зв'язок міжнародних ринків із транспортною логістичною системою національного та регіонального рівнів, то якість їх функціонування визначає, наскільки можливою та успішною буде участь національного господарства у глобальній торговельній системі. З цього прямує той факт, що усі порти вкрай зацікавлені у зростанні вантажообігу своїх підприємств, залученню нових та утриманню існуючих вантажопотоків, високій продуктивності та ефективності роботи. У всьому світі порти являють собою центр економічної активності не тільки для портових користувачів та самого порту як місця надання потрібних послуг, а й для тих, хто опосередковано є постачальником різних послуг (освітніх, рекламних, житлових, громадського харчування, проектних тощо).

Мета статті. Головною метою цієї роботи є вирішення в процесі трансформації організаційно-економічної системи підприємства визначення моделі управління власністю підприємства і його структурних підрозділів та утворення системи обліку витрат і результатів роботи.